

Sygn. akt: **IC 1610/17**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez staż. A. O. w dniu 28 marca 2018 r.

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. w W.**

przeciwko **A. G. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. G. (1) na rzecz powódki (...) Bank S.A. w W. kwotę 39.332,92 zł (trzydziestu dziewięciu tysięcy trzystu trzydziestu dwóch złotych dziewięćdziesięciu dwóch groszy) wraz z odsetkami:

- umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 37.385,77 zł od dnia 19 lipca 2017 r.,

- ustawowymi za opóźnienie od sumy 1.932,49 zł od dnia 4 sierpnia 2017 r.,

naliczanymi każdorazowo do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego A. G. (1) na rzecz powódki (...) Bank S.A. w W. kwotę 4.113,92 zł (czterech tysięcy stu trzynastu złotych dziewięćdziesięciu dwóch groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka (...) **Bank S.A. w W.** pozwem skierowanym przeciwko **A. G. (1)** wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego kwoty 39.332,92 zł wraz z odsetkami oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że zawarła z pozwanym 8 stycznia 2016 r. umowę kredytu o numerze (...). W związku z brakiem spłaty zaległych rat, powódka wypowiedziała umowę wzywając następnie pozwanego do spłaty całego zadłużenia.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z 19 września 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny w sprawie o sygn. akt: VI Nc-e (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W ustawowym terminie pozwany wniósł od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw. W uzasadnieniu wskazał, że kwestionuje prawidłowość wyliczeń.

Postanowieniem z 2 listopada 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty oraz jednocześnie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Północ w Gdańsku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany A. G. (2) zawarł z (...) Bank S.A. w W. w dniu 8 stycznia 2016 r. umowę o kredyt konsumpcyjny gotówkowy w łącznej wysokości 44.234,74 zł, w tym 30.000 zł wypłacone na potrzeby konsumpcyjne.

Okoliczność bezsporna , vide: umowa kredytu gotówkowego nr (...), k. 30-33.

Pismem datowanym na 4 maja 2017 r. powódka złożyła oświadczenie o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy kredytowej z uwagi na brak regulowania należnych rat kredytu.

Okoliczność bezsporna , vide: oświadczenie o wypowiedzeniu wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 36-37.

Powódka wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych, z którego wynika, że na dzień 18 lipca 2017 r. należność główna z przedmiotowej umowy wynosi 37.385,77 zł, odsetki umowne w wysokości 1.521,65 zł, odsetki za opóźnienie w kwocie 410,84 zł oraz należność z tytułu opłat i innych prowizji w wysokości 14,66 zł.

Okoliczność bezsporna , vide: wyciąg z ksiąg bankowych, k. 29; szczegółowe rozliczenie kredytu wraz z zestawieniem odsetek, k. 25-26.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, których autentyczność i prawdziwość nie była kwestionowana w toku procesu przez strony, ich prawdziwość i rzetelność nie budziła również wątpliwości sądu, dlatego sąd uznał je w całości za wiarygodne i uwzględnił dokonując rekonstrukcji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podkreślić należy, że okoliczności przedmiotowej sprawy nie zawierały spornych pomiędzy stronami elementów. Pozwany jedynie oświadczył w sprzecznie, że jego zdaniem dochodzona kwota jest zawyżona, jednakże okoliczności tej nie wykazał.

Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała kwestia rozkładu ciężaru dowodu, o którym mowa w art. 6 k.c., który spoczywa na osobie, która z danego faktu wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Procesowym wyrazem tej zasady jest przepis art. 232 zd. 1 k.p.c., nakładający na strony procesu obowiązek przedstawiania sądowi dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą korzystne dla siebie skutki prawne. Na powódzie zatem ciążył obowiązek udowodnienia, że pozwany A. G. (2) jest zobowiązany do spłaty należności wynikającej z niespłaconej umowy kredytu gotówkowego nr (...) z 8 stycznia 2016 r., zaś na pozwanym, udowodnienie ewentualnych zarzutów niweczających żądanie powoda.

Jak to już wskazano wyżej, pozwany zaprzeczając żądaniu powódki co do wysokości, okoliczności tej nie wykazał.

Umowa pożyczki jest umową wzajemną, do której zastosowanie znajduje art. 487 §2 k.c. Stosownie do tego przepisu umowa jest wzajemną, gdy obie strony zobowiązują się w taki sposób, że świadczenie jednej strony jest odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. Zatem poprzez zawarcie umowy pożyczki pożyczkodawca zobowiązuje się przenieść na własność pożyczkobiorcy określoną ilość pieniędzy, albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a pożyczkobiorca zobowiązuje się zwrócić pożyczkodawcy tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zauważyć należy, iż każdemu obowiązkowi jednej strony umowy o świadczenie usług odpowiada uprawnienie (prawo) drugiej strony do domagania się wypełnienia tego obowiązku. Umowa pożyczki, której udziela bank, jest zaś umową odpłatną (zob. art. 78 w zw. z art. 69 ust. 1 i ust. 2 pkt 5 pr. bank.). Świadczenie usług polegające na udzielaniu pożyczki podlega ponadto regulacji przewidzianej w treści art. 720 k.c. i nast. Odnosnie przedmiotowej umowy pożyczki wskazać należy, że ma ona charakter „kredytu konsumenckiego” w rozumieniu art. 2 ust. 1 ustawy z 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim, albowiem na jej mocy kredytodawca, będący przedsiębiorcą działając w zakresie swojej działalności udziela konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci, m.in. w postaci pożyczki. Ustęp 4 tego artykułu wskazuje, że konsumentem w rozumieniu tej ustawy jest osoba fizyczna, która zawiera umowę z przedsiębiorcą w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą.

Okolicznością bezsporną pozostawał fakt, że pozwany A. G. (2) zawarł z powodowym bankiem umowę kredytu, w wyniku której powód wypłacił mu wskazaną w umowie kwotę środków pieniężnych, tymczasem pozwany zaprzestał terminowego spłacania zaciągniętego zobowiązania.

Wobec powyższego sąd uznał, że roszczenie powoda obejmujące żądanie zasądzenia należności niespłaconego kredytu wraz z odsetkami umownymi odnośnie należności głównej oraz odsetkami umownymi odnośnie skapitalizowanych odsetek oraz poniesionymi kosztami zasługiwało na uwzględnienie, o czym orzeczono w punkcie I wyroku na podstawie art. 720 k.c., art. 876 k.c. oraz art. 481 §1 k.c.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 482 §1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach postępowania sąd orzekł na mocy art. 98 k.p.c. Powołany przepis stanowi bowiem, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Koszty te sprowadzają się do opłaty od pozwu (492 zł), koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł) oraz koszt notarialnie poświadczonych dokumentów (4,92 zł), co łącznie daje sumę 513,92 zł, przy czym błędnie w punkcie II wyroku wskazano kwotę 4.1113,92 zł (zawarto w niej wynagrodzenie dla zawodowego pełnomocnika w wysokości 3.600 zł, który w niniejszej sprawie jednak nie występował).

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)